

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **V. V. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2024, č. j. 20 A 19/2024-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým tento soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2024, č. j. CPR-16153-4/ČJ-2024-930310-V243. Tímto rozhodnutím žalovaný částečně změnil rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ze dne 13. 2. 2024, č. j. KRPA-220800-33/ČJ-2023-000022-SV, kterým správní orgán podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stěžovateli uložil správní vyhoštění a stanovil dobu 2 let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Žalovaný toto rozhodnutí změnil tak, že počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil od okamžiku, kdy cizinec vycestuje z území členských států Evropské unie, na rozdíl od původně uvedeného okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Ve zbytku žalovaný odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Stěžovatel původně disponoval povolením k trvalému pobytu, avšak v souladu s § 87l odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců mu bylo toto povolení zrušeno, neboť stěžovatel na území České republiky nepobýval po dobu delší než 2 po sobě jdoucí roky. Stěžovatel mezi lety 2013 až 2019 pobýval mimo území České republiky, a to právě ve své

zemi původu. Dne 26. 6. 2023 se stěžovatel dostavil k prvostupňovému správnímu orgánu a prokázal se cestovním pasem vydaným Vietnamskou socialistickou republikou, ve kterém byl vylepen výjezdní příkaz s platností do 21. 4. 2023. Žádné navazující vízum se v cestovním dokladu nenacházelo. Z tohoto důvodu bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění stěžovatele. Stěžovatel při svém výslechu jako účastníka řízení uvedl pouze informace týkající se jeho osoby, jako je jméno, datum a místo narození a státní příslušnost, u zbývajících otázek využil svého práva odmítnout výpověď. Prvostupňový správní orgán si následně vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnostem vycestování stěžovatele, ze kterého vyplynulo, že vycestování stěžovatele je možné, neboť nebyly zjištěny skutečnosti, podle kterých by stěžovateli v případě vycestování hrozilo skutečné nebezpečí.

[3] Stěžovatel prvostupňovému správnímu orgánu písemným podáním sdělil, že je biologickým otcem tří (tehdy) nezletilých dětí, konkrétně F. Z., nar. X, D. Z., nar. X a K. Z., nar. X. V návaznosti na toto tvrzení prvostupňový správní orgán požádal orgán sociálně-právní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“) o pověření okolností týkajících se výchovy, výživy těchto nezletilých dětí a péče o ně. OSPOD tedy provedl šetření na adrese trvalého pobytu K. Z. Na této adrese se však žádné ze stěžovatelem označených dětí nenacházelo. Na základě této skutečnosti OSPOD kontaktoval přímo stěžovatele, který OSPOD sdělil jinou adresu v České republice, kde podle jeho mínění děti bydlí. Nicméně rovněž sdělil, že se děti v současné době nacházejí se svou matkou ve Vietnamu, kde chodí i do školy. Na otázky týkající se toho, jakou školu tyto děti navštěvují, jakého mají lékaře či jak tráví svůj volný čas, stěžovatel neznal odpověď a sdělil, že na děti posílá jejich matce peníze. Ze zprávy OSPOD tak vyplynulo, že není dostatečně podloženo, že by stěžovatel skutečně zajišťoval péči o uvedené nezletilé děti.

[4] V návaznosti na výše uvedené tak stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění na 2 roky. Proti tomuto rozhodnutí stěžovatel brojil odvoláním, na základě kterého došlo k výše uvedené změně ve výroku, ve zbytku žalovaný rozhodnutí o správním vyhoštění potvrdil.

[5] Stěžovatel tak přistoupil k podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného, ve které namítal zejména nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života i do života jeho rodinných příslušníků. Stěžovatel nadále tvrdil, že je biologickým otcem tří dětí, které jsou občany Evropské unie. Správní orgány se podle něj nedostatečně zabývaly zájmy uvedených dětí a nedostatečně zjistily skutkový stav ohledně otázky stěžovatelova vztahu k těmto dětem. Stěžovatel rovněž zdůraznil, že na území České republiky pobývá více než 20 let a vytvořil si zde silné rodinné vazby.

[6] Stěžovatelovu žalobou městský soud v záhlaví označeným rozsudkem v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[7] Podle městského soudu správní orgány reagovaly na tvrzení stěžovatele adekvátně, jelikož si vyžádaly u příslušného OSPOD prověření výchovy, výživy a péče nezletilých dětí. Vzhledem k tomu, že se tyto děti i jejich matka nacházely mimo Českou republiku, nebylo ani možné získat od nich bližší informace podporující tvrzení stěžovatele, že

pokračování

stejného důvodu by pak byla nadbytečná pobytová kontrola. K absenci tlumočnicka městský soud uvedl, že nutnost jeho přítomnosti při pohovoru stěžovatele s OSPOD nevyplývá z žádného právního předpisu, stěžovatel ani neuvedl, co bylo ve zprávě OSPOD nesprávně v důsledku jazykové bariéry. Při posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života správní orgány zhodnotily všechna rozhodná kritéria. Podle městského soudu si stěžovatel na území České republiky nevytvořil žádné významné kulturní, sociální a ekonomické vazby a nelze u něj shledat hlubokou integraci do společnosti. S ohledem na absenci podkladů podporujících tvrzení stěžovatele o jeho biologickém rodičovství k dětem Z. je argumentace týkající se zájmů těchto nezletilých dětí i jejich účastenství v řízení nedůvodná.

[8] Proti rozhodnutí městského soudu stěžovatel brojil kasační stížností. V té stěžovatel v podstatě rekapituloval námitky, které uplatňoval již ve své žalobě. V první řadě stěžovatel namítal, že napadený rozsudek trpí nepřezkoumatelností danou nesrozumitelností a nedostatkem důvodů. Pochybení správních orgánů, které městský soud nesprávně vyhodnotil, mělo spočívat v nedostatečném posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodinných příslušníků. Další pochybení spočívá v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, kdy se správní orgány nezabývaly nejlepším zájmem dítěte a tyto děti nadto nebyly přibrány za účastníky řízení, byť stěžovatel opakovaně uváděl, že je biologickým rodičem tří občanů České republiky. Okolnosti o rodinném životě stěžovatele nebyly zjišťovány a pohovor stěžovatele s OSPOD byl veden bez přítomnosti tlumočnicka, což komunikaci značně komplikovalo. Správní orgány nedostály své povinnosti zjišťovat z úřední povinnosti veškeré okolnosti případu, naproti tomu stěžovatel splnil svou povinnost tvrdit rozhodné okolnosti. I biologické rodičovství je potřeba považovat za rodinný vztah, a stěžovatel je tak blízkým rodinným příslušníkem občanů Evropské unie [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců].

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. Vzhledem k tomu že se v dané věci jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jelikož pokud by tomu tak nebylo, musela by být v souladu s uvedeným ustanovením odmítnuta jako nepřijatelná.

[11] Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, a to tak, že jsou jeho znaky naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce je podle závěrů zaujatých v označeném usnesení přijatelná v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu

učinít judikurní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského, resp. městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] V posuzované věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se o žádný z těchto typových případů nejedná, a proto je kasační stížnost nepřijatelná.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, s tímto tvrzením se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Naopak má za to, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS), jelikož je z něj patrné, jak městský soud v této věci rozhodl, nejde o rozsudek vnitřně rozporný a odůvodnění stojí na dostatečných důvodech.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti pomíjí, že hlavním důvodem, pro který se jeho argumentace uplatněná ve správním řízení, v žalobě i v kasační stížnosti jeví jako nedůvodná, je skutečnost, že vůbec nebyla prokázána existence rodinných vazeb mezi stěžovatelem a dětmi Z. Podle stěžovatele správní orgány nedostály své povinnosti dostatečně zjistit skutkový stav, z čehož by mohlo neprokázání těchto vazeb pramenit. S tímto tvrzením se však Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit. Je sice pravdou, že stěžovatel splnil svou povinnost tvrzení, když uvedl tři nezletilé děti, které označil za své biologické syny. Nicméně prvostupňový správní orgán na toto tvrzení adekvátně reagoval. Přistoupil totiž k zjištění okolností týkající se výchovy, výživy a péče o uvedené děti a požádal OSPOD o prošetření těchto okolností. Ani tak však nebylo prokázáno, že by mezi stěžovatelem a těmito dětmi existovala skutečná rodinná vazba bránící jeho správnímu vyhoštění. S touto skutečností byl stěžovatel seznámen, přesto však neuvedl žádné další okolnosti či důkazy, kterými by tento závěr zpochybnil. Stěžovateli tedy v projednávané věci nepostačovalo rodinné vazby tvrdit, toto své tvrzení by musel rovněž prokázat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013, č. j. 6 As 95/2013-41, nebo ze dne 8. 9. 2021, č. j. 1 Azs 18/2021-48), jelikož správní orgán učinil kroky nezbytné k ověření jeho tvrzení a zjišťoval relevantní okolnosti ohledně života těchto dětí.

[15] Nejvyšší správní soud nepopírá povinnost správního orgánu být aktivní, jestliže se dozví, že má cizinec na území České republiky děti; ve smyslu svého rozsudku ze dne 6. 2. 2024, č. j. 10 Azs 311/2023-44, má však za to, že při zohlednění konkrétních skutkových okolností této věci správní orgány vyvinuly dostatečnou aktivitu za účelem zjištění skutkového stavu a uzavřely, že rodinná vazba nebyla prokázána. Nejvyšší správní soud nemůže pominout ani fakt, že sám stěžovatel uvedl, že „jeho“ děti se i s jejich matkou v současné době nacházejí právě ve Vietnamu, další kroky správních orgánů spočívající v provedení pobytové kontroly či v pohovoru s těmito dětmi a jejich matkou za této situace postrádají jakýkoliv rozumný základ. Lze tak uzavřít, že skutkový stav byl zjištěn zcela dostatečně. Pouze nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud uvádí, že nepopírá tvrzení stěžovatele o relevantnosti biologického rodičovství při posuzování zásahu do soukromého a rodinného života dětí, i biologický vztah k dětem však zůstal v rovině pouhého tvrzení, a to i přes snahu správních orgánů řádně prošetřit veškeré rozhodné okolnosti. Stejně tak nelze považovat za případný stěžovatelův odkaz na rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2024, č. j. 6 Azs 248/2023-24. Z odůvodnění

pokračování

správních rozhodnutí totiž vyplynulo, že správní orgány se situací týkající se nezletilých dětí zabývaly, avšak „aktivace“ zohlednění nejlepšího zájmu dítěte nebyla za daných skutkových okolností na místě, neboť na rozdíl od uvedeného rozsudku byla v tomto případě relevantně zpochybněna samotná existence stěžovatelových osobních vazeb na území České republiky.

[16] Ve vztahu k tvrzení, že nezletilé děti měly být přibrány za účastníky řízení, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s městským soudem, který uvedl, že s ohledem na neprokázání rodinné vazby stěžovatele k těmto dětem by bylo nadbytečné zabývat se jejich případným účastenstvím v řízení. Stejný závěr lze učinit i ve vztahu k argumentaci nejlepším zájmem dětí, která je v situaci, kdy nebyly prokázány rodinné vazby stěžovatele k těmto dětem, mimoběžná.

[17] K námitce absence tlumočníka při jednání s OSPOD Nejvyšší správní soud připomíná, že sám stěžovatel opakovaně zdůrazňoval, že v České republice pobývá více než 20 let, a lze tak předpokládat, že českému jazyku alespoň v základech rozumí. Tomu ostatně odpovídá i zpráva OSPOD, ze které je jasné, že stěžovatel s tímto orgánem komunikoval způsobem dostatečným pro sepsání zprávy OSPOD, byť tato komunikace mohla být částečně ztížena. Stěžovatel na otázky OSPOD odpovídal a poskytl informace o adrese bydliště nezletilých dětí v České republice, informoval OSPOD o jejich aktuálním pobytu ve Vietnamu i o důvodech tohoto pobytu. Je tak zřejmé, že stěžovatel otázkám porozuměl a byl na ně schopen adekvátně reagovat. Nadto stěžovatel ani v kasační stížnosti neuvádí, v čem je zpráva OSPOD dle jeho názoru nepřesná či jaká zjištění neodpovídají realitě, i když byl na tuto okolnost městským soudem upozorněn. Při zohlednění těchto okolností Nejvyšší správní soud námitku stěžovatele nemůže považovat za skutečně relevantní tvrzení, jehož účelem je ochrana procesních práv stěžovatele.

[18] Další námitce spočívající v nedostatečném zhodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodiny Nejvyšší správní soud také nemohl přisvědčit. Posuzováním přiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života se Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně zabýval; např. ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, uvedl, že správní orgány mají při rozhodování o správním vyhoštění povinnost zohlednit kritéria ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, byť nemusí výslovně vyjmenovat každé z nich. Tomuto požadavku správní orgány v této věci dostály, avšak i po zohlednění všech těchto kritérií dospěly k závěru, že dopady jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele nejsou nepřiměřené. Tento závěr nijak nepopírá ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021-34, na který v kasační stížnosti stěžovatel odkazoval; zdejší soud v něm zdůraznil, že správní orgány jsou i v případě řízení o udělení pobytového oprávnění povinny zkoumat případný zásah tohoto rozhodnutí do rodinného a soukromého života. V nyní projednávané věci však není pochyb o tom, že se správní orgány přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života ve svých rozhodnutích zabývaly. Stěžovatel rozporuje závěry, ke kterým správní orgány při zkoumání přiměřenosti dopadů dospěly, které však má Nejvyšší správní soud za správné.

[19] Zároveň Nejvyšší správní soud již v minulosti (viz např. rozsudek ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017-28) dospěl k závěru, že správnímu orgánu nelze vyčítat,

pokud přiměřenost správního vyhoštění hodnotí pouze v intencích informací, které o stěžovateli zná ze správního řízení. Podle stěžovatele se nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho života opírá zejména o nedostatečně zjištěný skutkový stav, který však Nejvyšší správní soud považuje za prokázaný dostatečně. Takto zjištěným skutkovým stavem se správní orgány ve svých rozhodnutích dostatečně zabývaly, a proto lze nedostatečnému posouzení přiměřenosti dopadů přisvědčit jen stěží.

[20] Nejvyšší správní soud nadto zdůrazňuje, že stěžovatel sám ve své zemi původu pobýval přibližně 6 let, což bylo důvodem pro zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Byť nelze vyloučit, že od stěžovatelova návratu do České republiky mohlo dojít ke změně okolností, i tato skutečnost značně oslabuje důvodnost stěžovatelova tvrzení ohledně nepřiměřeného dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění. Současně v průběhu správního řízení sám stěžovatel tvrdil, že se děti Z. nacházejí právě v jeho zemi původu a tuto skutečnost v žalobě ani v kasační stížnosti nijak nerozporoval. I v případě, že by stěžovatel skutečně prokázal existenci rodinných vazeb k těmto dětem, lze mít tudíž pochybnosti o tom, zda by za této situace rozhodnutí o správním vyhoštění skutečně znamenalo negativní zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele. Rozhodnutím o správním vyhoštění totiž stěžovateli vzniká povinnost návratu do země původu, ve které se však měly nacházet právě i děti stěžovatele.

[21] Kasační stížnost stěžovatele tak svým významem nepřesahuje jeho vlastní zájmy. Dosavadní judikatura poskytuje dostatečné řešení otázek předestřených v kasační stížnosti, nejde o právní otázky, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, není dána potřeba učinit judikaturní odklon, ani nebylo shledáno zásadní pochybení městského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl.

[22] Odmítnutí pro nepřijatelnost představuje zjednodušený meritorní přezkum (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), výrok o náhradě nákladů řízení se proto opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, Nejvyšší správní soud mu však náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevnikly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 5. prosince 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu